

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zoilo Presbytero. 168.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἐπεὶ οὐκ ἔστι χειρὸς βασιλευσίν
χριστὸς ἐνταῦθα τοὺς δαίμονας, κα-
κῆ σὺ τῷ πατρὶ αὐτῷ πῦρ αὐτοῖς
ἀγόνιοι ἐπιηθείλατο, ἢ παῦσαι φιλο-
πάραρον ζῶν μετερχόμενος, ἢ γίνω-
σαι καὶ αὐτὰ μάλιστα ὑποκείμενος.
κακῆσαι τὴν ἀμύνην ἢ λιπομένοσ.

Ζωίλω πρεσβυτέρω. ρξη.

Επειδὴ ἀμπελον ἑαυτὸν ὁ κύριος
προσηγόρευσε, τὸ νόστιμον καὶ καρδίαν
εὐφραίνον ὡς ἀρχόμενος κήρυγμα, οἷον
ἀναγκάως κελεῖ ἢ γεία γραφὴ τὸν
ἀληθῆ τῆς θείας γνώσεως λόγον, τῆτον
καὶ ἐν κρατῆρι ἢ σοφία ποτίζει, κρα-
τήρα τὸν τῷ κυρίου πλευρᾷ ὀνομά-
ζουσα, ἐξ ἧς ἡμῖν ἡ τῆς ζωῆς εὐφροσύνη
ἐπιγασσει.

Τῷ αὐτῷ. ρξθ.

Τὴν τῆς θείου πνεύματος ὀπιφοιτή-
σιν δεξάμενοι οἱ τῷ κυρίῳ ἄποστολοι,
γλυκύτους εἶναι μετὰ ἐνομιόθησαν, καὶ
εἰς πάντα τὰ ἔθνη τὴν ἀληθῆ καὶ ἀ-
νοθευτον πίσιν τῆς μυστηρίων ἐκόμε-
σαι, τοὺς ποίνων τὴν θείαν ὡς ἀρχο-
μενοὺς παίδευσιν, καὶ νόθοις καὶ
ἐξιτητοῖς ἐντάλασαι τὰ οὐράνια ἐ-
πιβολουῦντας διδάγματα, μαρι-
χάρις, καὶ σίμωνας, καὶ μοντανούς, καὶ
ναάτους, ἀρείους, καὶ μακεδονίους, φω-
τα νύστε, καὶ τὸς τούτοις ὁ μόφρονας,
καπύλας εἰκότως προσηγορεύει, μί-
νυάτας τὸν οἶνον ὕδατι, τῇ ἀκραφνῇ
τῆς θείων λόγων σοφία τοὺς οἰκείους
χετλιασμοὺς ἐπεισάγειτας.

Χαρημόνι. ρο.

Φασὶ σε πνὲς πάντα μὲν ἀπηρεύ-
μένα, πνὰ δὲ ἀράθειν καὶ ἀθεσμα-
τοῖς δὲ θείοις μυστηρίοις τὰς χεῖρας
προστέινειν συνεχῶς, καὶ μετέχειν
τολμηρῶν τῆς ἀψάφου σοὶ καὶ μοι
λίαν ἐπὶ λθε θαυμάσια σου τὴν ἀνα-
δειαν, ὅτι ταῖς τῆς δαίμονων ἡρασι-

cet, vt qui voluntate animique instituto
naturam mutarit? Quoniam igitur Chri-
stus & hic ante tempus dæmones torquet,
& in altero æuo sempiternum ipsis ignem
vnà cum ipforum patre promisit; aut tu-
multuariam vitam confectari desine, aut
illud scito, te & hic flagris obnoxium esse,
& illic vindictâ minimè vitaturum esse.

Zoilo Presbytero. 168.

Quandoquidem Dominus vitem sci-
psum appellauit, vt qui pectus humectan-
tem ac voluptate afficientem prædicatio-
nem præbuerit, idcirco scriptura diuina
veram diuinæ cognitionis doctrinam vi-
num necessariò appellat. Hoc in poculo
quoque sapientia bibendum porrigit: per
poculum nimirum Domini latus intelli-
gens, ex quo nobis vitæ iucunditas & o-
blectatio profluxit.

Eidem. 169.

Domini Apostoli, cum diuini spiritus
aduentum suscepissent, musto pleni esse
existimati sunt, atque ad omnes nationes
veram minimèque adulteratam mysterio-
rum potionem tulerunt. Quamobrem eos,
qui diuinam doctrinam adulterant, ac cæ-
lestia documenta spuris & euanidis man-
datis inficiunt, hoc est, Manichæos, Simo-
nes, Montanos, Nouatos, Arrios, Mac-
donios, Photinos, cæterosque eiusdem
mentis ac sententiæ homines, haud abs re
caupones appellat Propheta, vt qui aqua
vino immisceant, hoc est, miseros suos er-
rores, puræ ac limpidae diuinorum fermo-
num sapientiæ inferant.

Cheremoni. 170.

Aiunt nonnulli te, cum omnia, quæ di-
tinis legibus interdicta sunt, facere, tum
nonnulla etiam nefaria & impia perpetra-
re: atque interim tamen manus ad diuina
mysteria continenter protendere, eaque,
quæ à te attingi nefas est, impudenter per-
cipere. Ac mihi sanè temeritatem atque

• F inij